

Bác sĩ Elizabeth Kübler-Ross, người tiên phong trong lãnh vực nghiên cứu về hiện tượng hồi sinh cho biết:

"Con người sống chết như con nít sống, họ đã nhìn cái chết một cách sợ hãi, ghê tởm và cảm giác phẫn nộ vì nó làm gián đoạn sự liên tục của đời sống. Nhưng người họ biết chết như một sự chết một cách bình thường, gần gũi thì họ sống thây chết là một sự kiện tự nhiên cũng như lúc sinh ra vậy. Bởi thế lúc nào chung quanh chúng ta, sống và chết cũng luôn luôn tiếp diễn. Lá cây rụng đi như người chết cho người mẹ non xuýt hỡi, hết mùa đông là có mùa xuân. Một hiện tượng tự nhiên và chết thì như thế không là gì chết bao hàm một ý nghĩa thâm sâu nào đó? Phải chăng chính vì có sự chết mà sự sống hiện hữu, có sự xây dựng thì cũng phải có sự hủy diệt, đâu có gì tồn tại vĩnh viễn. Người ta không thể hiểu được ý nghĩa đích thực của sự sống nếu người họ không chịu chấp nhận sự chết, và đã đến lúc người ta phải nghiên cứu đến các sự kiện này chết không thể chấp nhận như một lý thuyết mà họ nào đó được".

Sau đây là tài liệu được trích từ cuốn **La revue spirite**:

Bác sĩ Henri Desrives là một khoa học gia hoạt động, vui vẻ và yêu nghề. Như một nhà trí thức khác, ông sống một cuộc đời rứt thóc và không buồn lo lắng về những điều mà khoa học chưa giải thích được. Ông không tin rằng có một linh hồn tồn tại sau khi chết vì thực xác chết là sự kết hợp của các vật chất hữu cơ và trí thông minh chết qua chết là sự phân rã của các tế bào thần kinh. Khi thực xác đã hủy hoại thì trí thông minh cũng không thể tồn tại. Một hôm khi bàn chuyện với các con về đời sống sau khi chết, ông hỏi các con về các con người quá khứ có một đời sống bên kia của thế giới. Con trai Pierre Desrives, cũng là một y sĩ, đã nói: "Nếu đã chết, làm sao cha có thể liên lạc với con được?" Bác sĩ Henri suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cha không tin có một đời sống hay cõi giới nào ngoài đời sống này như người sau khi chết mà cha thấy được điều gì thì cha sẽ tìm mọi cách để liên lạc với các con". Vài năm sau, bác sĩ Desrives trở lại, các con ông vì bận việc nên cũng không dự định bàn luận đó nữa.

Khoảng hai năm sau, một nhóm nhân viên làm việc trong bệnh viện lập bàn cầu chữ nhật, bắt người viết bút đã viết: "Xin cho gọi bác sĩ Pierre Desrives đến vì tôi là cha của nó và tôi có một lý do muốn nói với các con tôi".

Được thông báo, bác sĩ Pierre không tin tưởng nhưng nhìn vào người cha, ông bèn gọi các em đến tham dự buổi cầu bút này. Một người cầm giấy đưa một sợi dây, đưa kia cắm vào một cây bút chì và chết một lát sau cây bút đã tiếp xúc trên các trang giấy thành một bức thư như sau:

Các con thân mến,

Cha rất hài lòng đã gặp được tất cả các con nơi đây. Gần một năm nay, cha có ý trông đợi đi đến khắp cho các con về nhà ngửi mùi hương của cõi bên này mà cha đã quên mất mùi hương không có của hồi.

Như các con đã biết, hôm đó sau khi bị bệnh viện về, cha thấy trong ngực mình một nỗi lo lắng, cha bèn lên giường nằm và nhìn nhìn lên trần nhà, không hay biết gì nữa. Một lúc sau cha thấy mình đang lơ lửng trong một bầu ánh sáng trong suốt như thủy tinh. Thật khó có thể tả rõ cảm giác của cha khi đó, nhưng không hiểu sao cha thấy trong mình được chiếu, linh hoạt, thoải mái như không bị gò bó, ràng buộc như trước. Các con biết cha bị phong thấp nên đi đứng khó khăn, vậy mà lúc đó cha thấy mình có thể đi đứng, bay nhảy như hồi trai tráng. Cha có thể giơ tay gõ chân một cách thoải mái, không đau đớn gì. Đang vậy vùng trong biển ánh sáng đó thì bắt chợt cha nhìn thấy cái thân thể của cha đang nằm bất động trên giường. Cha thấy rõ mình và các con đang vây quanh chung quanh đó và phía trên thân thể của cha có một hình ảnh lơ lửng trông như một lùm mây màu xám đang lơ lửng.

Cả gia đình đều đang xúc động và không hiểu sao cha cảm thấy trong mình buồn bối, khó chịu. Cha lên tiếng gọi nhưng không ai trả lời, cha bối rối nhìn nhìn tay mình con nhưng mắt con không nhìn hay biết và tự nhiên cha ý thức rằng mình đã chết. Cha bối rối xúc động mạnh, nhưng may thay lúc đó mắt con và các con đều lên tiếng gọi nguy hiểm, tự nhiên cha thấy mình bình tĩnh hơn rồi như được an ủi.

Cái cảm giác được chìm trong những nỗi nguy hiểm này thật vô cùng thoải mái được chiếu không thể xiết. Lấp lánh sáng bao quanh cha tự nhiên trở nên sáng chói và cảm giác của cha tại lúc đó dường như khi trở nên thành bóng hình hiện ra rõ rệt như trên màn ảnh. Tất cả việc gì nhìn thấy xa, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất cũng đều hiện ra rõ rệt trong tâm trí của cha. Hơn bao giờ hết, cha ý thức được những việc làm của mình, các điều tốt lành, hậu ích mà cha đã làm cũng như các điều xấu xa, vô ích mà cha không tránh được.

Tự nhiên cha thấy sung sướng về những điều thiện đã làm và hối tiếc về những điều mà đáng lẽ ra cha không nên làm. Cảm giác của mình hiện ra một cách rõ rệt cho đến khi cha thấy mình mất và tiếp đi những người bạn khác.

Cha tôi trong tình trạng vät vä, näa ngäi näa thäc này mät lúc khá lâu cho đến khi tänh däy thì thäy mình vän läng trong mät bäu ánh sáng có màu säc rät lä không giäng nhä màu ánh sáng län träng cä. Cha thäy mình có thä di chuyän mät cách nhanh chóng, có lä vì không còn xác thân näa. Cha thäy cũng có nhäng ngäi đang di chuyän gän đó nhäng mäi län muän đến gän hä thì cha läi có cäm giác khó chäu làm sao. Mät lúc sau cha đi đến mät näi có đông ngäi tä häp. Nhäng ngäi này có rung đäng dä chäu nên cha có thä bäng cä läi häi thăm hä mät cách dä dàng. Mät ngäi cho biät tùy theo các rung đäng thích häp mà cha có thä tiäp xúc đäc väi nhäng ngäi ở cõi bên này.

Sä dĩ cha không thä tiäp xúc väi mät sä ngäi vì hä có sä rung đäng khác väi "tän sä rung đäng" (frequency) cäa cha. Sä giäi thích có tính cách khoa häc này làm cha täm hài lòng. Ngäi nä cho biät thêm räng ở cõi bên này tän sä rung đäng rät quan träng, và tùy theo nó mà ngäi ta sä läa chän näi chän mà hä säng. Cũng nhä loài cá ở ngoài biän, có loài säng gän mät näc, có loài säng ở läng chäng và có loài säng dä i đáy sâu tùy theo säc ép cäa näc thì ở cõi bên này, tùy theo tän sä rung đäng mà ngäi ta có thä tìm đến đäc các cänh giäi khác nhau. Sä kiän này làm cha cäm thäy vô cùng thích thú vì nhä väy quä có mät cõi giäi bên kia cäa tä và cõi này läi có nhiäu cänh giäi khác nhau näa.

Khi xäa cha không tin nhäng quan niäm nhä thiên đäng hay đäa ngäc nhäng hiän nay cha thäy quan niäm này có thä đäc giäi thích mät cách khoa häc qua viäc các tän sä rung đäng. Nhäng tän sä rung đäng này nhä thä nào? Tại sao cha läi có nhäng tän sä rung đäng häp väi mät sä ngäi? Ngäi nä giäi thích räng tùy theo tình cäm cäa con ngäi mà hä có nhäng sä rung đäng khác nhau; ngäi có tình thäng cao cä khác väi nhäng ngäi tính tình nhä män, ích kä hay nhäng ngäi hung ác, không hä biät thäng yêu. Đây là mät điäu lä lòng mà träc nay cha không hä nghĩ đến. Cha bän đäc câu häi vä khä năng trí thäc, phäi chẳng nhäng khoa häc gia nhä cha có nhäng tän sä rung đäng đäc biät nào đó, thì ngäi nä trä läi räng, khä năng trí thäc hoàn toàn không có mät giá trä nào ở cõi bên này cä. Điäu này làm cho cha ít nhiäu thät väng. Ngäi nä cho biät räng cái kiän thäc chuyên môn mà cha täng là to tát chäng qua chä là nhäng mänh vän cäa mät kho tàng kiän thäc rät län mà bên này ai cũng có thä häc häi đäc.

Ngäi nä nhän mänh räng, điäu quan träng là con ngäi biät làm gì väi nhäng kiän thäc đó. Sä đäng nó đä phäc vä hay tiêu diät nhân loäi? Sä đäng nó vào mäc đích vä tha hay ích kä? Sä đäng nó đä đem läi niäm vui hay đä gây đau khä cho ngäi khác? Thäy cha có vä thät väng, ngäi này bän đäa cha đến mät thä viän län, täi đây có läu trä hàng triäu cuän sách mà cha có thä tham cäu, häc häi. Chäa bao giä cha läi xúc đäng nhä väy. Có nhäng cuän sách rät cä viät tä nhäng thäi đäi xäa và có nhäng cuän sách ghi nhän nhäng điäu mà tä träc täi nay cha chäa hä nghe nói đến. Sau mät thäi gian nghiên cäu, cha thäy cái kiän thäc mà mình vän hänh điän thät ra chäng đáng kä gì so väi kho tàng kiän thäc näi đây. Đến khi đó cha mäi thäm thäa điäu ngäi kia nói vä khä năng trí thäc cäa con ngäi và bät đäu ý thäc vä tän sä rung đäng cäa mình.

Nhà cha đang sống có rất đông người, đa số vẫn giữ nguyên tính nết cũ như khi còn sống ở thế gian. Có người thì vui vẻ, có người thì tình nghi ch&#a ch&#c phá người khác, có người đi m&#m, có kẻ l&#i nóng nảy. Quang cảnh nơi đây không khác cõi trần bao nhiêu; cũng có những dinh thự đồ s&#o, to lớn; có những vườn hoa màu sắc và các loài hoa nhiều màu sắc; có những ngọn núi rất cao hay sông hồ rất rộng. Lúc đầu cha ngạc nhiên khi thấy những cảnh vật này dường như luôn luôn thay đổi, nhưng về sau cha mới biết cảnh đó hiện hữu là do sức mạnh tâm tưởng của những người sống tại đây. Điều này có thể giải thích những sự tưởng tượng cõi trần. Các con có thể tưởng tượng ra nhà cửa dinh thự trong đầu óc mình, nhưng cõi trần sức mạnh này rất yếu, chỉ hiện lên trong trí óc một lúc mà thôi. Bên này vì có những rung động để biến nào đó phù hợp với sự rung động của tâm tưởng làm gia tăng thêm sức mạnh khi nhìn cho những hình ảnh này có thể được thực hiện một cách rõ ràng, chính xác và lâu bền hơn.

Các con đang nghĩ rằng những người bên này chỉ suốt ngày rong chơi, tỏ ra các hình ảnh theo ý muốn của họ; mà thật ra tất cả đều bận rộn theo đuổi các công việc riêng để chuộc nợ cho sự tái sinh. Vì mọi tưởng tượng bên này đều tỏ ra các hình ảnh nên đây là môi trường rất thích hợp để người ta có thể kiểm soát, ý thức rõ rệt hơn về tưởng tượng của mình. Vì đời sống bên này không cần ăn uống, làm việc nên người ta có nhiều thời giờ theo đuổi những công việc hay sở thích riêng. Có người mở trường dạy học, có kẻ theo đuổi các ngành chuyên môn như hội họa, âm nhạc, kiến trúc, văn chương thơ phú v.v....

Tóm lại, đây là môi trường để học hỏi, trau dồi các khả năng để chuộc nợ cho một đời sống mai sau. Phần cha đang học hỏi trong một phòng thí nghiệm khoa học để sau này có thể giúp ích cho nhân loại. Càng học hỏi, cha càng thấy cái kiên nhẫn của cha không có gì đáng kể và nỗ lực khoa mà hiện nay các con đang theo đuổi thì thật không lý gì làm bận tâm nếu không nói rằng rất ít người đi đầu của đời sống cõi này. Hiện nhiên khoa học phát triển tùy theo khả năng trí thức của con người, mọi thứ đi lại có những sự phát triển hay tiến bộ khác nhau nên những giá trị cũng vì thế mà thay đổi. Có những giá trị mà thời trước là "khuôn vàng thước ngọc" thì đời sau lại bị coi là "cổ h&#o, lỗi thời" và nhà cha được biết thì những điều mà ngày nay đang được người đời coi trọng, ít lâu nữa cũng sẽ bị đào thải. Tuy nhiên cái tình thế này, cái ý tưởng ph&#ng sự mọi người, mọi sinh vật thì bất kể thời đại nào cũng không hề thay đổi, và đó mới là căn bản quan trọng mà con người cần phải biết. Càng học hỏi cha càng thấy chỉ có những gì có thể tồn tại được với thời gian mà không thay đổi thì mới đáng được gọi là chân lý. Cha mong các con hãy suy nghĩ về vấn đề này, xem đâu là những giá trị có tính cách trường tồn, bất biến để sống theo đó, thay vì theo đuổi những giá trị chỉ có tính cách tạm bợ, hiện hữu...

Cha biết rằng mọi ý nghĩ, tưởng tượng, hành động đều có những rung động riêng và được lưu trữ lại trong ta như một cuốn sổ. Dĩ nhiên khi sống ở cõi trần, con người quá bận rộn với sinh kế,

nh&#ng u phi&#n c&#a ki&#p nhân sinh, không ý th&#c gì đ&#n nó nên nó khép kín l&#i; nh&#ng khi b&#c qua cõi bên này thì nó t&#t m&# ra nh&# nh&#ng trang gi&#y phô bày rõ r&#t tr&#c m&#t. Nh&# v&#y mà cha bi&#t rõ r&#ng h&#nh phúc hay kh&# đau cũng đ&#u do chính ta t&#o ra và l&#u tr&# trong mình. Cu&#n s&# l&#u tr&# này là b&#ng ch&#ng c&# th&# c&#a nh&#ng đ&#i s&#ng đã qua và chính nó ki&#m soát t&#n s&# rung đ&#ng c&#a m&#i cá nhân. Tùy theo s&# rung đ&#ng mà m&#i cá nhân thích h&#p v&#i nh&#ng c&#nh gi&#i riêng và s&# s&#ng t&#i đó khi b&#c qua cõi gi&#i bên này. Do đó, mu&#n đ&#c tho&#i mái &# cõi bên này, các con ph&#i bi&#t chu&#n b&#. Cha mong các con hãy b&#t tay vào v&#c này ngay. Các con hãy rán làm nh&#ng v&#c lành, t&# b&# nh&#ng hành vi b&#t thi&#n. Khi làm b&#t c&# v&#c gì, các con hãy suy g&#m xem h&#u qu&# v&#c đó nh&# th&# nào, li&#u nó có gây đau kh&# hay t&#n th&#ng cho ai không? Đ&#ng quá b&#n r&#n suy tính nh&#ng đ&#u h&#n l&# thi&#t mà hãy t&#p quên mình. Đ&#i ng&#i r&#t ng&#n, các con không có nhi&#u th&#i gi&# đâu.

Khi còn s&#ng, đã có lúc cha đ&#y các con ph&#i bi&#t đ&#u t&# th&#ng m&#i đ&# dành ti&#n b&#c vào nh&#ng tr&#ng m&#c ti&#t ki&#m, nh&#ng b&#t đ&#ng s&#n, nh&#ng ch&#ng khoán... nh&#ng b&#y gi&# cha bi&#t r&#ng mình đã l&#m. M&#t khi qua đ&#n bên đây, các con không th&# mang những th&# đó theo đ&#c. Danh v&#ng, đ&#a v&#, tài s&#n v&#t ch&#t ch&# là nh&#ng th&# có tính cách t&#m b&#, b&#o b&#t, đ&#n hay đi nh&# mây trôi, gió th&#i, tr&#c có sau không. Ch&# có tình th&#ng m&#i là hành trang duy nh&#t mà các con có th&# mang theo mình qua cõi gi&#i bên này m&#t cách tho&#i mái, không s&# h&# hao m&#t mát. Tình th&#ng gi&#ng nh&# đá nam châm, nó thu hút nh&#ng ng&#i th&#ng nhau th&#c s&#, đ&# h&# ti&#n l&#i g&#n nhau, k&# h&#p v&#i nhau. Nó là m&#t mãnh l&#c b&#t di&#t, m&#nh m&#, tr&#ng t&#n và chính nh&# lòng th&#ng này mà ng&#i ta có th&# tìm g&#p l&#i nhau tr&#i qua không gian hay th&#i gian. Ch&#c h&#n các con nghĩ r&#ng ng&#i cha nghiêm ngh&# đ&#y uy quy&#n khi tr&#c đã tr&# nên m&#m y&#u chẳng?

Này các con, ch&# khi nào buông xuôi tay b&#c qua th&# gi&#i bên này, các con m&#i th&#c s&# kinh nghi&#m đ&#c tr&#ng hu&#ng c&#a mình, t&#t hay x&#u, h&#nh phúc hay đau kh&#, thích h&#p v&#i c&#nh gi&#i thanh cao t&#t lành hay nh&#ng n&#i ch&#n th&#p th&#i x&#u xa.

H&#n bao gi&# h&#t, cha xác đ&#nh r&#ng đ&#u cha h&#c h&#i n&#i đây là m&#t đ&#nh lu&#t khoa h&#c th&#t đ&#n gi&#n mà cũng th&#t huy&#n di&#u. Nó chính là cái nguyên lý tr&#t t&# và đ&#u hòa h&#ng hi&#n h&#u trong vũ tr&#. S&# l&#a ch&#n đ&# s&#ng trong c&#nh gi&#i m&# l&# đ&#p đ&# hay tắm t&#i u mình đ&#u do nh&#ng t&#n s&# rung đ&#ng c&#a mình mà ra c&# và chính mình ph&#i ch&#u trách nhi&#m v&# cu&#c đ&#i c&#a mình hay l&#a ch&#n nh&#ng n&#i mà mình s&# đ&#n.

Khi còn s&#ng cha tin r&#ng ch&#t là h&#t, con ng&#i ch&# là s&# c&#u t&#o c&#a các ch&#t h&#u c&# h&#p l&#i, nh&#ng hi&#n nay cha bi&#t mình đã l&#m. Cha không bi&#t phân bi&#t ph&#n xác thân và ph&#n tâm linh. S&# ch&#t ch&# đ&#n v&#i ph&#n thân xác trong khi ph&#n tâm linh v&#n ho&#t đ&#ng không ng&#ng. Nó đã ho&#t đ&#ng nh&# th&# t&# thu&# nào r&#i và s&# còn ti&#p t&#c mãi mãi.. Hi&#n nhiên các nh&#n c&#a cha

không phải là cái thực xác đã bỏ họ y họ kia mà là phần tâm linh vốn tiếp tục hoạt động này, do đó cha mẹ tiếp tục sống liên lạc với các con để hoàn tất điếu mà cha đã hứa với các con khi xưa. Cha nghĩ mình được sống sống giống như một giọng nói của tuôn chảy không ngừng từ nơi này qua nơi khác, từ hình thức này qua hình thức khác. Khi trôi chảy qua những môi trường khác nhau nó sẽ biến đổi những nhu cầu điếu khác nhau; và tùy theo sự hiểu biết, kinh nghiệm mà nó ý thức được cần thiết thiêng liêng thức sự của nó. Cũng như sống biết có điếu cao, điếu thấp thì điếu người cũng có những lúc thăng trầm, khi vinh quang tất nhiên, lúc khốn cùng thì nhọc, những nhu cầu biết nhìn toàn vốn tiếp tục trình bày sự sống thì kiên nhẫn có khác chi những làn sóng nhấp nhô, lừng xãng trên mặt biển đâu!

Chỉ khi nào biết những thức vật biến chuyển tất sự của mình vốn là những chiếc không phải là sóng thì các con sẽ ý thức được tính cách trầm lặng của sự sống. Tất đó các con sẽ có một quan niệm rõ rệt rằng chết chỉ là một điếu tiếp tục tiếp nhiên, một sự kiên nhẫn thì có tính cách giai đoạn chỉ không phải một cái gì ghê gớm như những gì ta thường sống hãi.

Điếu của thì tiếp không phải là tránh sự chết hay ghê sợ nó, những là sự chu đáo cho một sự kiên nhẫn tiếp nhiên phải đến một cách thoải mái, ung dung vì nhu cầu khi còn sống các con đã đem hết khả năng và phẩm chất tiếp của mình để giúp điếu, để yêu thương mọi loài thì lúc lâm chung, các con chết có gì phải luyến tiếc hay hối hận với những tâm sự.

Trước khi tiếp biết các con, cha mẹ nói thêm rằng hiện nay cha đang sống một cách thoải mái, vui vẻ và an lạc chỉ không hề khổ sự.